

Svatava Neumannová

T O U H A

Výběr básní z let 1965 až 2002

Být

Ach, před Tvým zrakem zůstat, Pane, čist,
být jako hvězda na obloze temné,
do knihy žití vepsat prostý děj,
z nějž vzklíčilo by přebohaté sémě.

Jen ve Tvé vůli provždy, Pane, žít,
být jako květ, jenž z hloubky zahrad svítí,
na prahu srdce v díku spočinout
a v duši své dát strunám dobra zníti.

Být jako strom, jenž v čase podzimním
vydává štědře přebohaté plody,
jak studánka, jenž lidem žíznivým
podává něžně pohár živé vody.

Svou věrnost, Pane, tiše vyzvednout
až k stuňům Tvého trůnu nebeského,
jen v Tobě hledat věčný žití proud
a na věky už varovat se zlého.

Pro věčnost plnit svaté zákony
a dobré zrno v brázdy času sít.
Ach, Pane, ve Tvých nejsvětějších rukou
kéž aspoň zrnkem krásy smíme být.

Přemýšlím často o tom, Pane

Přemýšlím často o tom, Pane,
co činí život životem
a co nás, lidi, vlastně žene
na cesty plné úskalí,
proč marně tápem v líném soumraku,
daleko od Tvé země zaslíbené.

A nevím nikdy, čím to asi je,
že ženeme se jako stádo ovcí
bezhlavě v hloubku propasti,
ač mohli bychom ve Tvém zákoně
žít v míru jen a v čisté lásce, Pane,
a v nekonečné, věčné radosti.

Proč zaměňujem lesklé pozlátko,
bledý svit lampy někde na nároží,
za poklad citu srdce vznešeného
a proudy hříchu nečistého,
vír vášní, které ubíjejí duši,
za vroucí lásku Otce nebeského.

Ptám se Tě, Pane, plna pokory,
ptám se Tě, plna velikého smutku
nad strašnou bídou pokolení svého,
které tak často Tebe, Pane, volá,
když pomoci Tvé je mu třeba,
a vzápětí hned dopouští se zlého.

Čím jsme Ti, Pane, čím Ti můžem být
my, tak vzdálení vznešenému míru,
když nedovedem hlavu pozvednout
a ve svých srdcích nésti pokorně
zářící, jasnou, nesmrtelnou víru.

Když držíme se, Pane, ve hmotě
a nedovedem postřehnouti duhu,
jež sedm barev střešá do prostoru.
Když pilně čteme v knize života,
myslíce pyšně, že tím spása kyne,
a zatím rychle řítíme se dolů.

Ach, Pane, Pane, nadarmo se ptám,
když v noci vlhké vzhlížím ke hvězdám,
vždyť musím přiznat hloubku vlastních vin.
A všechno, co mě na tom světě bolí,

i ve mně našlo nástroj temnoty,
když místo slunce hledala jsem stín.

Pane můj, čas náš vchází ve svůj cíl,
před námi málo, málo zbývá chvil,
svět utápí se ve smrtelné křeči.
Má duše, lehčí nežli vločka sněhu,
cítí jen lásku, vinu svou a něhu,
když před Tvou vznešeností tiše klečí.

Motto: „Nade mnou klenba nebes s ohníčky zlatých hvězd,
z temného klínu země svítí pramínky cest.
A já v té tiché chvíli s pokorou v srdci prosím,
kéž splní se má touha, již v skrytu srdce nosím.“

Touha

Co dnes v světě se děje, kéž dál už nebude,
a jak po noci vstává nový den,
ať stane se živoucí skutečností,
co dosud bylo jenom marným snem.

Kéž na zem týranou a zpustošenou
vrátí se mír a dávná krása její
a v celém divuplném stvoření
zas píšně radosti a díky znějí.

Skloňme se jednou k rozvitému květu,
k průzračné hloubce lesních studánek,
zaposlouchejme se do ptačího zpěvu,
když ozývá se nad vlnami řek.

Když vítr jemně hladí větve stromů,
zastav se jednou ve svém lidském spěchu,
usedni tiše pod korunu stinnou,
svou hlavu polož do hebkého mechu.

Pak ve tvé duši zazní tichý hlas,
jenž jako rosa do srdce ti skane,
droboučké ruce malých bytostníčků
otevrou krásy dosud nepoznané.

To nejdražší je od věčnosti prosté
jak dětská víra, jako luční květ,
když nakloníš se blíže k matce zemi,
hlasu života začneš rozumět.

A nikdy víc už neučiníš zlého
a neporaniš bezcitností skutků,
lidem, zvířatům, květinám i stromům
svou láskou navždy setřeš slzy smutku.

Rozsvítíš bílou lampu odpuštění,
okovy pýchy rozpadnou se v prach,
odhodíš tretu pomyslné slávy,
v tvou duši skane zlato hvězdných drah.

A pochopíš, jen tam je pravé štěstí,
kde cit všechno živoucí obepíná,
kde lidem země cílem nejvyšším
přejasná láska pravěčného Syna!

Kde jenom – Bože – najít cestu tam

Kde jenom – Bože – najít cestu tam,
kde hvězdných světů hoří jasný plamen,
okovy hmoty znějí zvukem hran,
vyřčené slovo raní víc, než kámen.

Přečasto plány rozpadnou se v prach
pod tíhou našich chaotických skutků
a na dně suti zbývá jenom pláč,
zděšený údiv vzdáleného smutku.

S hvězda mlčí, včera jako dnes
vychází tiše na svou věčnou pouť,
bušíme marně u zavřených dveří,
na každém srdci nelze spočinout.

Dnes jako zítra – člověk by tak rád
objevil v lásce dokonalost tvaru,
však touha často padne do prachu,
když místo krásy nese pečeť zmaru.

Náš život letí jako vlny moře,
přílivem času bledne jeho záře,
pod každým smutkem vždycky potají
laskavá ruka pohladí ti tváře.

A stále jdem – jdem plni snů i stesku,
pouť nekonečná nezná často cíl,
však Stvořitel nám navždy do osudu
daroval závrať nenávratných chvil.

Každý den nese v dlani perly jasu,
na nitky stříbra navléká tvůj stín,
má rodná země teskným pláštěm studu
věčnému jaru otvírá svůj klín.

Jen člověk stále nezná cenužití,
ač rozpadá se jeho krutá maska,
přibita na kříž bolesti a ran
přetiše pláče potupená láska.

Nenechte vadnout kvítek v dlani

Nenechte vadnout kvítek v dlani,
dejte mu rosu stříbrnou,
jak břečťan láska rozrůstá se
a naše srdce k sobě lnou.

Nenechte smutek, aby v duši
ustlal si lože pohřební,
kéž zazní lyra hlasem touhy
a v srdci se nám rozední.

Nedovolte, by slzy stesku
nás provázely na cestách,
by duše – sotva probuzená –
bloudila smutně v nočních tmách.

Ó, dopřejte ji bílá křídla,
by opustil ji všechen strach
a byla jako hvězda jasná,
když měkce září v temnotách.

Ó, dejte srdci najít zřídlo,
jež v hloubce času pramení,
ať nese naděj oproštěnou
jak věčné lásky znamení.

Nenechte kroky, aby ztichly
na cestě plné oblázků,
by zapomněly na dar štěstí,
na krásu, radost, na lásku.

Vždyť kam se asi obrátíme,
když na rozcestí čekáme,
hladíme obzor rozsvícený
a plni touhy klekáme.

A říkáme si, lásko, hádej,
kam řeka vlny rozleje,
až na zem sluncem opuštěnou
napadnou sněžné závěje?

Přeji všem lidem, aby šťastně žili

Přeji všem lidem, aby šťastně žili,
zákony Páně nadevšechno ctili,
poznali svatou Boží vůli věčnou,
Jeho milost a Lásku nekonečnou,
na zemi otců znali svorně žíti,
děkovali za louky plné kvítí,
za zeleň lesů, strmé štíty hor,
za slunce, když se sklání nad obzor,
za květy, na kterých se rosa třpytí,
za hvězdný jas, jenž do tmy noci svítí,
za píseň stromů, v jejichž měkkém stínu
hledáme teplo maminčina klínu,
ach, tolik darů na cestu nám dáno,
když v pokoře vítáme nové ráno,
když obejmou nás drahé ručky dětí,
řeči života začnem rozuměti,
vždyť každý z nás je poutník z dalek ráje,
v brázdách života jako zrnko zraje,
by duše jeho jako růže vzkvetla,
v srdci rozžala věčný plamen světla
a pochopila – živé vody pramen
jsou zákony a Boží vůle – *a m e n* .

Modlitba /1./

Vábí mne dálky vesmírné,
ten prostor hvězdných světů,
chtěla bych v hloubku bez konce
pro vůni věčných květů.

Měsíc mi často za noci
odvíjí příběh dlouhý,
utkaný z čistých plamenů,
ze světla – snů – a touhy.

Jde bílá cesta nad obzor
v kraj nesmrtelných krás,
po nitce touhy tajemné
promlouvá tichý hlas.

Kéž měsíc dlaní stříbrnou
utlumí lidskou vinu,
až Osud – veden Zákonem
změří tíž mého stínu.

Vykvétá měsíc v kruhu hvězd
a člověk náhle tuší,
že Živé Slovo věčnosti
je Darem lidské duši.

Zbortí se struny věčných vin,
když duše v Pravdě prodlí.
Do světlých výšin vábena,
k Tobě se – Pane – modlí.

Písnička pro můj sen

Když noc se zvolna blíží po špičkách
a k tvému srdci sen se tiše kloní,
zdaleka svítí jasné stříbro hvězd
a z hloubky zahrad květy sladce voní.

Tu v polospánku spěcháš za štěstím,
bosými kroky běžíš po pažítě
a jsi jen velká touha bezbřehá,
půl žena jen a napůl ještě dítě.

Jsi lehčí nežli vánek májový,
jak obláček, jenž v azuru se chvěje,
a láska píše rukou vznešenou
na stránky žití nejkrásnější děje.

V korunách stromů vítr usedá
a voda v řece spěchá do moře,
maminka naklání se nad kolébkou
a za děťátko prosí v pokoře.

Nad hory vyjde měsíc z pohádky
a kreslí stíny na heboučkový mech,
dlaň měkká tvoji ruku pohladí
pohybem něžným jako lidský vzdech.

Ó klekni, duše, na prahu té krásy
a pomodli se za svůj příštít den
a až ti bílá ruka rozechvění
odejme z víček ten závratný sen.

Řekni si tiše, lásko, zdráva buď
a třeba vzdálená a nekonečná,
přec ve tvém středu dříme zlatý jas
a všechna moje lidská touha věčná.

Mládí

Ach, ještě jednou býti prostě mlád
a v srdci hýčkat nejkrásnější sen,
do dlaní chytat jasnou záři hvězd
a vítat šťastně každý nový den.

Zas nésti v duši touhy proměnlivé,
o lásce snít, jež otevírá ráj,
zas koupati se v plném jasu slunce,
s básníky hledat věčný žití máj.

A všechno změnit v tóny přelíbezné,
jež z nadoblačné říše tiše znějí,
být jako orel nad útesy skal,
jak proud, jenž propadá se do peřejí.

Na prstech nosit zlatý prsten smíchu,
o mořích, horách nekonečně snít,
růženec krásy v srdci poodkrývat
a jako struna stříbrem větru znít.

Ach lásko, všechno na světě se mění
a ztratíš, cos měl včera rád,
a přece jako krůpěj křišťálová
chvěje se naděj, když je člověk mlád.

Svět pln je květů růžových a bílých,
jež planou v slunci jako pestrý šátek,
a každý den je ráj ti otevřen
a každá noc je nekončící svátek.

A nohy tančí polku rozjásanou
jak šumné vlny kdesi na potoce,
a je nám jedno, zdali padá sníh
a kolik dní je v jednom lidském roce.

Co na tom, jen když slunce vychází
a blizoučko je rozvoněná stráž,
když v tichu našich nejkrásnějších hodin
nás v čisté touze hladí měkká dlaň.

Ach mládí, mládí, rozevlátá krásu,
čas kryje chvíle, jež má člověk rád,
a když se někdy nazpět zahledíme,
řeknem si tiše – šťasten, kdo je mlád.

Dotek vzpomínek

Tak mnohý člověk chtěl by zpátky
do dětství věčných zázraků,
kdy ke štěstí stačil svit slunce
s krajkou letících oblaků.

Kdy, nedotčen pozlátkem světa,
procházel kolem modrých vod
a stačil mu jen dotek vánku
a jeho znící doprovod.

Kdy nad kolébkou dětských snění
bděl otcův milující hlas
a maminka se za večera
modlila tiše – Otče náš.

Kdy všechny dávné taje světa
se skryly v hrsti oblázků
a dětská duše ožívala
krásou Alšových obrázků.

A na lodičce věčné touhy
jsme v dálku světa chtěli plout,
pod ozářenou klenbou nebes
na blízkém srdci spočinout.

Nebylo smutku, který v duši
zanechá často mnohé stíny,
kdy neznal jsi, že růže žití
má krásný květ, však také trny.

Kdy prosluněným krajem touhy
jsi běžel cestou šťastných dnů
a do stop nenávratných hodin
jsi vetkal peříčko svých snů.

Ach řeko dětství, kam se ztratil
tvých vln stříbrný pramínek?
Proč všechna krása změnila se
v závrtný dotek vzpomínek.

Prosba

Ó, kéž bych, Bože, vnitřní silu měla
být Tvojím věrným, čistým služebníkem,
kéž všechno dovedla bych pochopit
a ke Tvé lásce modlila se s díkem.

Kéž dovedla bych radost přijímat,
i všechny smutky, bolesti i rány
a vždycky, Pane, znala pochopit,
že ve štěstí i bolesti jsi s námi.

Ach, Pane, touha hoří v srdci mém
a oheň víry na mém srdci plane,
chci ve Tvé lásce provždy věrně žít
a v modlitbě se k Tobě sklánět, Pane.

Chtěla bych poznat věci života
z věčného úhlu duchovního dění,
chtěla bych žít v záři Pravdy Tvé,
jež mrtvý úhor v živou vodu mění.

Chtěla bych býti dobrým člověkem,
pokorným, věrným, bez falše a zloby
a svítit jako hvězda na nebi
a nésti v duši odkaz nové doby.

Ó, kéž mi, Pane, dlaň Tvá požehná,
bych byla perlou v čelence Tvé krásy,
bych nesla v duši Pravdy věčný štít
a v srdci lásky nesmrtelné hlasy.

Ó, nech mě, Pane, najít věčnou zář,
z jejíhož jasu tryská žití pramen,
Tvá láska vediž mě a posiluj,
Až zazní jednou tiché, věčné – *A m e n !*

Modlitba /2./

Ach Pane, ze Tvé nejsvětější dlaně
do lidských duší rosa lásky kane.

A poznávám, že v lidském srdci prostém
je vůle Tvoje nejmilejším hostem.

Pokorně prosím, dej mé struně znít,
bych v Pravdě Slova mohla čistě žít.

Věř, z celé duše jen po jednom toužím,
kéž Tobě, Pane, ve věrnosti sloužím.

Kéž v srdci svítí nesmrtelný plamen
pro věčnou slávu Tvého Jména – *A m e n* .

OBSAH:

Být	2
Přemýšlím často o tom, Pane	3
Touha	5
Kde jenom – Bože – najít cestu tam	7
Nenechte vadnout kvítek v dlani	8
Přeji všem lidem, aby šťastně žili	9
Modlitba /1./	10
Písnička pro můj sen	11
Mládí	12
Dotek vzpomínek	13
Prosba	14
Modlitba /2./	15
	X X X X X